ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Φεβρουαρίου 1989 *

Στην υπόθεση 346/87,

Giancarlo Bossi, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Ottignies-Louvain-la-Neuve (Βέλγιο), επικουρούμενος και εκπροσωπούμενος από τους Jacques Putzeys και Xavier Leurquin, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Georges Nickts, δικαστικό επιμελητή, 87, avenue Guillaume,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Joseph Griesmar, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής προαγωγών με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των προακτέων υπαλλήλων, της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των πράγματι προαχθέντων υπαλλήλων και της σιωπηρής αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος και αίτημα αποζημιώσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. F. O'Higgins, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και F. A. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 8ης Νοεμβρίου 1988,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Δεκεμβρίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 11 Νοεμβρίου 1987 στη γραμματεία του Δικαστηρίου ο Giancarlo Bossi, υπάλληλος βαθμού Β 2 στη γενική διεύθυνση (ΓΔ) IX της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί, αφενός, την ακύρωση:

— της αποφάσεως της επιτροπής προαγωγών με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1, για το οικονομικό έτος 1987, που δημοσιεύθηκε στις « Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 520, της 2ας Μαρτίου 1987·

— της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που πράγματι προήχθησαν στο βαθμό αυτό, κατά το εν λόγω οικονομικό έτος, που δημοσιεύθηκε στις « Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 545, της 14ης Δεκεμβρίου 1987·

— της σιωπηρής αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 14ης Απριλίου 1987, με την οποία ζητούσε την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ που δεν τον περιέλαβε στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1 του 1987·

και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει, ως αποζημίωση,

— το ποσό των 100 000 βελγικών φράγκων (BFR) προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη το 1987 και το οποίο αντιστοιχεί στην ετήσια διαφορά του μισθού και των λοιπών πλεονεκτημάτων μεταξύ των βαθμών Β 2 και Β 1 και στην απώλεια αρχαιότητας στον βαθμό Β 1 για τα μεταγενέστερα κλιμάκια αρχαιότητας·

— συμπληρωματικό ποσό, υπολογιζόμενο κατά τρόπο ανάλογο, προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη ο προσφεύγων το 1988 και κατά το διάστημα των μεταγενεστέρων οικονομικών ετών κατά τα οποία δεν προήχθη στο βαθμό Β 1·

— ποσό 100 000 BFR, εκτιμούμενο ex aequo et bono ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη.

2 Από το φάκελο προκύπτει ότι, κατά τη διαδικασία προαγωγών για το οικονομικό έτος 1987, ο Bossi περιλαμβανόταν στον πίνακα των υπαλλήλων που είχαν δικαίωμα προαγωγής στο βαθμό Β 1, διότι είχε, σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως) τον απαιτούμενο ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας δύο ετών στον τωρινό του βαθμό.

3 Ο Bossi όμως δεν περιελήφθη μεταξύ των δεκαπέντε υπαλλήλων της ΓΔ στην οποία υπαγόταν και οι οποίοι εγγράφηκαν στον πίνακα των υπαλλήλων που προτάθηκαν από τις ΓΔ για προαγωγή το 1987 και ο οποίος δημοσιεύτηκε στις « Διοικητικές πληροφορίες » της 15ης Δεκεμβρίου 1986.

4 Ο Bossi δεν περιελήφθη επίσης στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1, που καταρτίστηκε από την ΑΔΑ κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής προαγωγών. Στον πίνακα αυτό περιελήφθησαν οι δέκα πρώτοι υπάλληλοι του πίνακα που καταρτίστηκε από τις ΓΔ. Τέλος, οι οκτώ πρώτοι υπάλληλοι της ΓΔ IX, που περιελήφθησαν στον προαναφερθέντα πίνακα, προήχθησαν στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987.

5 Ο Bossi άσκησε διοικητική ένσταση στις 14 Απριλίου 1987, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ που δεν τον περιέλαβε στον προαναφερθέντα πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής, ένσταση που δεν είχε συνέχεια.

6 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων

7 Όσον αφορά τη σιωπηρή απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του αιτούντος, με την οποία ζητούσε την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ που δεν τον περιέλαβε στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η απόρριψη αυτή έχει απλώς βεβαιωτικό χαρακτήρα της προηγουμένης σιωπηρής αποφάσεως και ότι δεν αποτελεί πράξη προσβλητή.

8 Σχετικά, πρέπει να διαπιστωθεί ότι δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να κρίνει κάθε διαφορά που αφορά τη νομιμότητα πράξεως βλαπτικής για τα πρόσωπα που αναφέρονται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως. Κατά το γράμμα του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η βλαπτική πράξη συνίσταται είτε σε απόφαση που εξέδωσε η ΑΔΑ είτε σε παράλειψη της εν λόγω αρχής να λάβει μέτρο που επιβάλλεται από τον κανονισμό. Το άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ορίζει ότι η προσφυγή στο Δικαστήριο είναι παραδεκτή μόνον αν έχει ασκήσει ο υπάλληλος προηγουμένως διοικητική ένσταση ενώπιον της ΑΔΑ και αν η ένσταση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο ρητής ή σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

9 Η διοικητική ένσταση και η απόρριψή της, ρητή ή σιωπηρή, αποτελούν έτσι αναπόσπαστο τμήμα μιας σύνθετης διαδικασίας και συνιστούν προκαταρκτική προϋπόθεση προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου.

10 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, ακόμη και όταν στρέφεται ρητά κατά της απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του υπαλλήλου, έχει ως αποτέλεσμα να επιλαμβάνεται το Δικαστήριο της βλαπτικής πράξεως κατά της οποίας ασκήθηκε η ένσταση. Στην προκειμένη περίπτωση η προσφυγή πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί ότι στρέφεται κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ με την οποία δεν περιελήφθη ο προσφεύγων στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987.

11 Κατόπιν αυτού, η ένσταση απαραδέκτου την οποία προβάλλει επί του σημείου αυτού η Επιτροπή κατά της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

12 Όσον αφορά την « απόφαση » της ΑΔΑ με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που πράγματι προήχθησαν στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987, πρέπει καταρχάς να διαπιστωθεί, όπως τόνισε η Επιτροπή, ότι ο πίνακας αυτός δημοσιεύτηκε μόλις στις 14 Δεκεμβρίου 1987, δηλαδή μετά την κατάθεση του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου.

13 Κατά συνέπεια, το αίτημα περί ακυρώσεως του πίνακα αυτού πρέπει να θεωρηθεί νέο, εφόσον δεν περιελήφθη στη διοικητική ένσταση που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Από αυτό προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη κατά το μέρος που ζητεί την ακύρωση της « αποφάσεως » της ΑΔΑ με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των πράγματι προαχθέντων υπαλλήλων στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987.

14 Κατά το μέτρο που ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση της « αποφάσεως » της επιτροπής προαγωγών με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1 το 1987 πρέπει να γίνει δεκτό ότι η πράξη της επιτροπής προαγωγών που αφορά την κατάρτιση τέτοιου πίνακα δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως απόφαση που μπορεί να προξενήσει βλάβη, δεδομένου ότι η επιτροπή αυτή, σύμφωνα με την απόφαση της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1970, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1971 (« Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 42, της 13.5.1975), έχει αμιγώς συμβουλευτική αρμοδιότητα, η οποία συνίσταται στην υποβολή σχεδίου πίνακα στην ΑΔΑ, η οποία μόνη έχει την αρμοδιότητα να συντάσσει τον οριστικό πίνακα.

15 Μπορεί, πάντως, να συναχθεί από τα συμφραζόμενα της προσφυγής ότι ο προσφεύγων απέβλεψε πράγματι όχι στην πράξη της επιτροπής προαγωγών, αλλά στην κατάρτιση από την ΑΔΑ του πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής.

16 Πράγματι, για να εξατομικεύσει ο προσφεύγων την προσβαλλόμενη πράξη, αναφέρεται στην προσφυγή του στις « Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 520, της 2ας Μαρτίου 1987, έκδοση στην οποία δημοσιεύτηκε ο πίνακας που κατήρτισε η ΑΔΑ.

17 Εξάλλου, στη διοικητική του ένσταση της 14ης Απριλίου 1987 ο προσφεύγων αναφέρεται ρητά στην πράξη της ΑΔΑ.

18 Εφόσον επομένως δεν υφίσταται καμιά αμφιβολία ως προς το πραγματικό αντικείμενο του αιτήματος του προσφεύγοντος, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι, παρά τη διατύπωση που χρησιμοποιήθηκε, η προσφυγή αφορά την ακύρωση της « αποφάσεως » της ΑΔΑ με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1 το 1987. Έτσι άλλωστε ερμήνευσε και η Επιτροπή την προσφυγή.

19 Η Επιτροπή εγείρει όμως το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος που θα μπορούσε να έχει ο προσφεύγων για την ακύρωση τέτοιας « αποφάσεως », αφού δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τις αποφάσεις προαγωγών, οι οποίες κατέστησαν, από το γεγονός αυτό, οριστικές.

20 Πράγματι, ο πίνακας των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν δεν ισχύει, όπως προκύπτει από τις « Διοικητικές πληροφορίες » αριθ. 520, της 2ας Μαρτίου 1987, παρά μόνον για το έτος 1987 και οι προαγωγές που έγιναν κατ' εφαρμογή του πίνακα αυτού εξήντλησαν, σύμφωνα με τη μη αποκρουσθείσα δήλωση της Επιτροπής, τα ποσοστά των θέσεων που ήταν διαθέσιμες για το οικονομικό έτος 1987.

21 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι, ακόμη και στην περίπτωση που, ύστερα από απόφαση που θα ακύρωνε τον πίνακα αυτό, θα εγγραφόταν ο προσφεύγων στο νέο πίνακα των υπαλλήλων των πλέον άξιων προαγωγής, δεν θα μπορούσε πάντως να προαχθεί από το βαθμό Β 2 στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987, εφόσον δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τις αποφάσεις προαγωγών, οι οποίες, μόνες, μπορούν να τον βλάψουν.

22 Πράγματι, σύμφωνα με την τροποποιηθείσα απόφαση της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1970 που αναφέρθηκε πιο πάνω, η κατάρτιση του πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής αποτελεί μια από τις διαδοχικές φάσεις που επιτρέπουν την επιλογή των προακτέων υπαλλήλων και καταλήγουν στην απόφαση που κατονομάζει τους προαγομένους υπαλλήλους.

23 Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, κατά την εφαρμογή του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο χαρακτηριστικό τη νομική του κατάσταση (βλέπε απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, Συλλογή 1981, σ. 2639). Όταν πρό-

κειται για πράξεις ή για αποφάσεις η κατάρτιση των οποίων πραγματοποιείται σε περισσότερες φάσεις, ιδίως μετά από εσωτερική διαδικασία, από την ίδια αυτή νομολογία προκύπτει ότι αποτελεί καταρχήν πράξη προσβλητή μόνον το μέτρο που καθορίζει οριστικά τη θέση του θεσμικού οργάνου κατά το πέρας αυτής της διαδικασίας, κατ' αποκλεισμό των ενδιαμέσων πράξεων, σκοπός των οποίων είναι να προπαρασκευάσουν την τελική απόφαση. Επιπλέον, σε θέματα προσφυγών υπαλλήλων, η νομολογία δέχεται ότι οι προπαρασκευαστικές πράξεις μιας αποφάσεως δεν είναι βλαπτικές κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και δεν μπορούν επομένως να προσβληθούν παρά μόνο παρεμπιπτόντως, μαζί με την προσφυγή κατά των ακυρωσίμων πράξεων (βλέπε απόφαση της 7ης Απριλίου 1965, Weighardt κατά Επιτροπής, 11/64, Rec. 1965, σ. 365).

24 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι, ναι μεν η παράλειψη του υπαλλήλου από έναν από τους πίνακες που καταρτίζονται διαδοχικά κατά τη διαδικασία προαγωγών είναι ικανή να επηρεάσει την απόφαση προαγωγών, δεν αποτελεί όμως αυτόνομη απόφαση, ιδίως στην περίπτωση όπου, όπως εν προκειμένω, οι πίνακες αυτοί καταρτίζονται ενόψει προαγωγών για ορισμένο οικονομικό έτος· αντίθετα, το γεγονός αυτό περιβάλλεται χαρακτήρα προπαρασκευαστικής πράξεως, αναγκαίας προϋποθέσεως της τελικής πράξεως με την οποία αποφασίζονται οι προαγωγές. Η νομιμότητα αυτών των προπαρασκευαστικών πράξεων δεν μπορεί να αμφισβητηθεί παρά μόνο με την άσκηση προσφυγής η οποία στρέφεται κατά της αποφάσεως με την οποία περατώθηκε η διαδικασία προαγωγών.

25 Κατόπιν αυτού, η προσφυγή πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτη κατά το μέρος που στρέφεται κατά της « αποφάσεως » της ΑΔΑ με την οποία δεν περιελήφθη ο προσφεύγων στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να προαχθούν στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

26 Η Επιτροπή προβάλλει κατά των κεφαλαίων του αιτήματος αποζημιώσεως του προσφεύγοντος ένσταση απαραδέκτου για το λόγο ότι τα κεφάλαια αυτά δεν περιελήφθησαν στη διοικητική του ένσταση.

27 Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στις υπαλληλικές προσφυγές τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου πρέπει να έχουν το ίδιο αντικείμενο με τα αιτήματα που διατυπώθηκαν στη διοικητική ένσταση, αφετέρου δε, πρέπει να περιλαμβάνουν αμφισβητήσεις οι οποίες στηρίζονται στην ίδια αιτία με τις

αμφισβητήσεις που προεβλήθησαν στην ένσταση· οι αμφισβητήσεις αυτές μπορούν να αναπτυχθούν ενώπιον του Δικαστηρίου με λόγους ακυρώσεως και επιχειρήματα που δεν περιλαμβάνονται αναγκαστικά στην ένσταση, με την οποία όμως συνδέονται στενά (βλέπε απόφαση της 20ής Μαΐου 1987, Geist κατά Επιτροπής, 242/85, Συλλογή 1987, σ. 2181).

28 Η ένσταση με την οποία ένας υπάλληλος επικρίνει το γεγονός ότι δεν εγγράφηκε σε πίνακα που καταρτίστηκε στο πλαίσιο διαδικασίας προαγωγών καλεί την ΑΔΑ να θεραπεύσει την παρανομία που επικαλείται και να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να αποκαταστήσει τον αιτούντα στην κατάσταση στην οποία θα βρισκόταν αν δεν είχε διαπραχθεί η παρανομία. Τα μέτρα αυτά περιλαμβάνουν αναγκαστικά την αποκατάσταση της ζημίας την οποία μπορεί να υπέστη ο αιτών από το γεγονός της προσαπτόμενης παρανομίας και που δεν εξασφαλίζει την έκδοση νέας πράξεως που να μην πάσχει αυτή την παρανομία.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου την οποία προβάλλει επί του σημείου αυτού η Επιτροπή κατά της προσφυγής.

30 Πρέπει, αντιθέτως, να ερευνηθεί αν τα αιτήματα αποζημιώσεως της υλικής ζημίας είναι παραδεκτά, αφού ο προσφεύγων δεν ζήτησε εμπροθέσμως την ακύρωση των αποφάσεων προαγωγών από το βαθμό Β 2 στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987.

31 Επί του θέματος αυτού η νομολογία έχει κρίνει ότι ένας υπάλληλος δεν μπορεί, με αίτημα που αποβλέπει στην καταβολή αποζημιώσεως, να καταστρατηγήσει το απαράδεκτο αιτήματος που αφορά τη νομιμότητα της ίδιας πράξεως και αποβλέπει στον ίδιο χρηματικό σκοπό (απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1966, Schreckenberg κατά Επιτροπής, 59/65, Rec. 1966, σ. 785). Το Δικαστήριο έχει επίσης δεχθεί ότι το απαράδεκτο μιας προσφυγής ακυρώσεως συνεπάγεται και το απαράδεκτο της αγωγής αποζημιώσεως, η οποία συνδέεται στενά με την προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1967, Collignon κατά Επιτροπής, 4/67, Rec. 1967, σ. 470). Το Δικαστήριο έκρινε ωσαύτως ότι ένας υπάλληλος που δεν προσέβαλε εμπροθέσμως την απόφαση της ΑΔΑ που τον βλάπτει δεν μπορεί να επικαλεστεί την υποτιθέμενη παρανομία της αποφάσεως αυτής στο πλαίσιο προσφυγής αποζημιώσεως (απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1987, Schina κατά Επιτροπής, 401/85, Συλλογή 1987, σ. 3911).

32 Από αυτό προκύπτει ότι ένας υπάλληλος δεν μπορεί, μέσω αγωγής αποζημιώσεως, να προσπαθήσει να επιτύχει ίδιο αποτέλεσμα με εκείνο που θα του παρείχε η ευόδωση μιας προσφυγής ακυρώσεως την οποία παρέλειψε να ασκήσει εμπροθέσμως.

33 Στην προκειμένη περίπτωση ο προσφεύγων ζητεί για όλα τα οικονομικά έτη από το χρόνο των προαγωγών στο βαθμό Β 1, που αποφασίστηκαν το 1987, και ως την προαγωγή του στο βαθμό Β 1, την αποκατάσταση της υλικής ζημίας που προκύπτει από το γεγονός ότι δεν προήχθη και η οποία συνίσταται στη διαφορά μεταξύ του μισθού του βαθμού Β 1 και του τωρινού βαθμού του προσφεύγοντος, καθώς και στην απώλεια αρχαιότητας στο βαθμό Β 1 για την προαγωγή σε ανώτερα κλιμάκια.

34 Αν γίνονταν δεκτά αυτά τα αιτήματα θα επιτύγχανε ο προσφεύγων αποτέλεσμα ακριβώς το ίδιο με εκείνο που θα του παρείχε η προαγωγή στο βαθμό Β 1 κατά το οικονομικό έτος 1987. Ο προσφεύγων όμως δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τις αποφάσεις προαγωγών του 1987 για να αποδειχθεί ότι παρανόμως δεν περιελήφθη σ' αυτές.

35 Από αυτό προκύπτει ότι τα αιτήματα χορηγήσεως αποζημιώσεως για την υποτιθέμενη υλική ζημία την οποία υπέστη ο προσφεύγων λόγω της μη προαγωγής του από το βαθμό Β 2 στο βαθμό Β 1 το 1987 πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

36 Όσον αφορά το αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει το ποσό των 100 000 BFR, εκτιμώμενο ex aequo et bono, ως αποζημίωση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το αίτημα αυτό στηρίζεται στο υπηρεσιακό πταίσμα στο οποίο υπέπεσε η Επιτροπή μη καταρτίζοντας εντός ευλόγου χρόνου τις εκθέσεις κρίσεως του Bossi για τις περιόδους 1981-1983 και 1983-1985.

37 Επί του θέματος αυτού πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων παρέλειψε να διευκρινίσει την ακριβή φύση της ηθικής βλάβης την οποία επικαλείται.

38 Επιπλέον, από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι ο προσφεύγων θα είχε πιθανότητα να προαχθεί το 1987 ή τουλάχιστον να εγγραφεί στον πίνακα των υπαλ-

λήλων των πλέον άξιων προαγωγής αν, κατά τη διαδικασία προαγωγών για το οικονομικό έτος 1987, ο ατομικός του φάκελος περιελάμβανε τις εκθέσεις κρίσεως 1981-1983 και 1983-1985.

39 Από αυτό προκύπτει ότι το αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει το ποσό των 100 000 BFR, εκτιμώμενο ex aequo et bono, ως αποζημίωση για την ηθική ζημία την οποία υπέστη ο προσφεύγων, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

O'Higgins Mancini Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 1989.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

T. F. O'Higgins